

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ח. רבינו תננאל

אי נמי כהן דלאו בני גלות. הרבה שניין במסכת מכות (פ"ג) כעין כהן...
ב ומה דאש וקבלה: מה חלק. בטומאת מקדש משאר טומאות:
דמיין עולה ויורד. וישרר שנגמ עברה בקרבן קנוע: דמייתי
שעירה ולא כשבה. ובשאר כריתות
או כשבה או שעירה: חלק להקל
קאמרין. האי מה מלינו שחלק חילוק
 שזא להקל מיצוי לן לאשכוחי דומיא
 דשעיר הפנימי דקולא הוא שיחיד
 מתכפר בקרבן צבור שלא חסר בו
 ממון משלו: והאי חלוק להפחיר.
 שזא לא ימלא שעירה אלא כדמיס
 ויקריס יביאנה בעל כרמו: ואימא
יולד. שזא עבר עליה יום הכפרים
 אוכלת נקדשים בלא קרבן: ולא לכל
 טומאת. וקרבן יולדת אינו זא לכפרה:
 אלא לטהרה מטומאתה לטובל בקדשים:
ולרבי שמעון דאמר כו'. במסכת נדה
 נפרק המפתח (דף ק"ב):
יולד
 טומאת הוא. שכסדרעת יולד נשבעת
 שלא חוקק לבעלה: ממוקמו הוא
מוכרע. ואינה לא נזרין להך דרשה
 דהלוק: מה חלק דמייתי לנשים לא
 גרסיין קרבן זה להקל שהפריס אינו
 קריבין ולכן הקרבן הס' אין ז' וימס
 לפני הקרבן והכי גרסיין אימא מנורע.
 וחלק דדידה לא מילטרין לפרושה
 דהא פריס גבי קושיא יולדת ומאי
 חילוק דמייתא צנועה ויורד ויוד
 גופא אימא צנועה: ז' דכריס.
 מפרש במסכת ערכין נפרק יש
 נפרקין. אלמא על טומאת אחי קרבן
 דליה: הוסי מנגעיה איכפר ליה.
 צלעה נגע נמכפר לו העון: ואימא
נזיר טמא. דכתיב (במדבר ו) וזיוס
 השמיני יבוא שמי תוריס: ולא לכל
טומאת. וכי מייתי נזיר קרבן למיתל
 עליה נזירות טהרה מייתי ככתב' (ש"ס)
 והזיר לה' את ימי נזרו והימס
 הלאשויס יסלו וגורת הכתוב הוא
 דלא חילל נזירות עד דמייתי קרבן:
 דרבי שמעון הקפד במסכת תענית
 (דף ק"ג): **חוטא הוא.** שזעיר עלמו
 מן היין: כי היכי דעביד לפני ולפניס.
 דמפרש געיל כמנינא אחת למעלה ח'
 למני' מדס הפר וכן מדס השעיר ואתא
 האי וקפר על הקדש לאימי היכל
 שיעשה כמו כן על הפרוכת מנחוך:
נייסי פר ושעיר אחריני קמ'. וכפר
 מההוא גופיה והדר כתיב וכן יעשה
 לפרושי מה היא כפרה שכתוב מלה
 עליו שיהא ככל אשר עשה לפניס:
מיניה משמע. ואייתר ליה וכפר על
 הקדש לדרשה: הי"ג מאי ניבו יש צס
ידיעה כו' ולא גרסיין טומאה נמקדש

גילוי עריות כו' אי במזיד בר קטלא
 הוא אי בשונג בר קרבן הוא במזיד ולא אתרו
 ביה בשונג ולא אתידע ליה שפיכות דמים
 נמי ה"ד אי במזיד בר קטלא הוא אי בשונג
 בר גלות הוא במזיד ולא אתרו ביה בשונג
 ולא אתידע ליה אי נמי בהך דלאו בני גלות
 ניגהו אמר מר יכול על שלש טומאות הללו
 יהא שעיר מכפר ת"ל יטומאות ולא כל
 טומאות מה מציונו שחלק הכתוב מכלל כל
 הטיומאות בטומאת מקדש וקדשו אף כאן
 בטומאת מקדש וקדשו דרבי רבי יהודה מאי
 חלק דמייתי בעולה ויורד אימא ע"ז ומאי
 חלק (סימן ע"ז) יולדת מצורע נזיר (וכו')
 דמייתי שעירה ולא כשבה אמר רב כהנא אמר
 חלק להקל קאמרין והאי חלק להחמיר הוא
 (6) אימא יולדת דחלק דמייתא עולה ויורד אמר
 רב הושעיא ילכל הטאתם ולא לכל טומאתם
 ולר' שמעון בן יוחאי דאמר יולדת נמי חוטאת
 היא מאי איכא למימר רבי שמעון למעמיה
 דאמר ממוקמו הוא מוכרע (8) אימא מצורע
 (9) אמר רב הושעיא לכל הטאתם ולא לכל
 טומאתם ולר' שמואל בר נחמני (12) דאמר על
 שבעה דברים נגעים באין מאי איכא למימר
 התם נגעים דאכפר ליה וקרבן לאישהרווי
 (13) בקהל ואימא נזיר טמא דחלק דמייתי תורים
 ובני יוגה אמר רב הושעיא לכל הטאתם ולא
 לכל טומאתם ולר' אלעזר הקפר (17) דאמר נזיר
 נמי חוטא הוא מאי איכא למימר סבר לה
 כו' שמעון דאמר ממוקמו הוא מוכרע אמר
 מר ר' שמעון אומר ממוקמו הוא מוכרע הרי
 הוא אומר יוכפר על הקדש מטומאות
 מטומאותו של קודש כו' שפיר קאמר רבי
 שמעון ורבי יהודה אמר לך יהוא מיבעי ליה
 כי היכי דעביד לפני ולפניס הכי נעביד
 בהיכל ורבי שמעון יהוא ימוכן יעשה נפקא
 ורבי יהודה אי מההיא הוה אמניא נתי פר
 ושעיר אחריני ונעביד קמ' ור' שמעון וכן
 יעשה לאהל מועד מיניה משמע אמר מר
 יכול על כל טומאות שבקודש יהא שעיר זה
 מכפר ת"ל מפשרהם לכל הטאתם וגו'
 מאי גיהו יש בה דייעה בתחלה ויש בה דייעה
 בסוף האי בר קרבן הוא לא צריכא דאתידע
 ליה סמוך לשקיעת החמה ס"ו אמניא דרמייתי
 ניהלי

מאי היא חילוקי טומאת
 מקדש וקדשו סבל
 חייבי קרבן דאינו
 בעולה ויורד. ואימא
 ע"ז דחילוקי טומאת
 דהיא בשערה. ודיחין.
 אן חלק להקל קאמרין.
 וחילוקי טומאת ע"ז
 להחמיר עליה היא.
 מפורש בספרי. ואימא
 יולדת ואיכא ר' שמעון
 דאמר יולדת חוטאת
 היא. כי בשעה שבורע
 לילד נשבעת שלא
 חוקק לבעלה. ודיחין ר'
 שמעון לטעמיה דאמר
 מסקיפו הוא מוכרע.
 ואימא טומאת מצורע
 שהוא חוטא. דאמר
 ר' שמואל בר נחמני
 ע"ז יותן על שבעה
 דברים נגעים באים. על
 לשון הרע. ועל שפיכות
 דמים. ועל שבושת
 שוא. ועל גילוי עריות.
 ועל נסוח הודות. ונזיל
 הגולג. ועל צרות העין.
 על לשון הרע שנאמר
 מלשני בפתח רעיהו אורח
 אצות. ואין צניעות אלא
 צניעת דפרגס לצניעות
 לחלוטין. ואמרין מצורע
 מוחלט. וזו המבושה
 מפורשת בסוף כריתות.
 ואמר שאני נגעים בראש
 כפר ליה נגעים. ואימא
 נזיר וכו' אלעזר הקפר
 דאמר כססת תענית כי
 כל נזיר חוטא הוא.
 ושינוי סבר לה כו'

תורה אור השלם

1. וכפר אור השלם
 ממוקמו בני ישראל
 ומפשעיהם ללכל
 חטאתם וכן יעשה
 לאהל מועד השכן אתם
 בתוך טמאתם.
 ויקרא טו טו

הנהגות הב"ח

(6) נ"ב הוא ואימא
 יולדת: (8) ס' הם מוכרע
 ואימא מצורע:

מוכרע רש"י

נצטעה דאכפר ליה.
 יקריס ויכת של נגע
 כפרי לו על אחו טמא
 (ווסוסו 10.) לאישהרווי
 (בקהל) בקדשים שזס
 טומאת שחלקין הכתוב
 כפרה לטהרתן. וזו ויה
 יולדת ימנע ועיר
 טומאת ש"ס.

מאי ניהו. והכי פירושא קמני מה פשעים שאין בני קרבן אף חטאים ומאי ניהו טומאה דממעט מהאי קרא הויה דנת קרבן ואיזו זו שיש צה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף: האי בר קרבן. עולה ויורד הוא ולמה לי למימר דלא ניכפר האי שעיר עולה: **סמוך לשקיעת החמה.** עכר יום הכפרים ולא היה שהות להביא קרבנו: ניתלי
 והשעיר אינו זא לכפר אלא על הטומאה ויש לומר כיון שעל ידי הטומאה זא לו שזעיר עלמו מן היין פשע שניה דלחמר נזיר (דף ג. ע"ג) שניה בחטא קרבן ביה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אכל לרבנן אפילו טמא כמזיד הקרבן אינו זא על החטא דהא אפילו טמא כגונס דלאו חוטא היו לרבנן מביא חטא על הנפש היו לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א' 6) והייתי אני ובני שלמה חטאים ובנו (ושפטיס כ) אל השערה ולא יחטיא ולכל חטאתם ליכא לפרושי הכא לשון חסרון הוה דהא דומיא דפשעים כתיב:
דאתידע י"ה סמוך לשקיעת החמה. ואס תאמר הא נמי ילף משעיר המשתלח דכתיביה נמי דרשין חטאים דומיא דפשעים ויש לומר דלא דרשין ביה דומיא דפשעים אלא לענין אס נודע לו מעבוד יום שראוי להביא קרבן אכל סמוך לשקיעת החמה לא חשיב בר קרבן להכי איתר כשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' אתידע ליה סמוך לשקיעה לא חיל: ומאי

ונראה לרבינו ד"ס ד' דלחמיריהו מייתי לכפרה ולאשחרוי בקהל ועמי דלאו לכפרה מייתי אלא לאשחרוי בקהל: **אימא נזיר טמא.** פירוש ולא ידע שטמא ומאי חלק דמייתי מורין אע"ג דמייתי נמי אשס מכל מקום הקרבן שחיבו הכתוב לצד מאשס חלק להקל: ורבי אלעזר הקפר דאמר נזיר חוטא הוא כו'. ואס תאמר והא לא אקרי חוטא אלא לפי שזעיר עלמו מן היין והשעיר אינו זא לכפר אלא על הטומאה זא לו שזעיר עלמו מן היין פשע שניה דלחמר נזיר (דף ג. ע"ג) שניה בחטא קרבן ביה וכפר מטומאתו ודוקא לרבי אלעזר הקפר אכל לרבנן אפילו טמא כמזיד הקרבן אינו זא על החטא דהא אפילו טמא כגונס דלאו חוטא היו לרבנן מביא חטא על הנפש היו לרבנן לשון חסרון כמו (מלכים א' 6) והייתי אני ובני שלמה חטאים ובנו (ושפטיס כ) אל השערה ולא יחטיא ולכל חטאתם ליכא לפרושי הכא לשון חסרון הוה דהא דומיא דפשעים כתיב:
דאתידע י"ה סמוך לשקיעת החמה. ואס תאמר הא נמי ילף משעיר המשתלח דכתיביה נמי דרשין חטאים דומיא דפשעים ויש לומר דלא דרשין ביה דומיא דפשעים אלא לענין אס נודע לו מעבוד יום שראוי להביא קרבן אכל סמוך לשקיעת החמה לא חשיב בר קרבן להכי איתר כשעיר הפנימי חטאים דומיא דפשעים דאפי' אתידע ליה סמוך לשקיעה לא חיל: ומאי